

MARIJIN LIST

Nevtepeno Poprijéta Devica Marija,
Zmožna Gospá Vogrska.

===== POBOŽEN MESEČEN LIST. =====

Vrejüje ga: KLEKL JOŽEF vkop. pleb. v Čerensovcih.
CSERFÖLD (Zalamegye.)

Dari na tretjired, šteri je v Čerensovcih vstanovlen.

Leta 1912-ga je ostalo 89 K 04 f, z Dolnje Lendave tretjeredniki 14 K 20 f, z Čerensovec tretjeredniki 27 K 40 f, od Lipe, z Renkovec i z Turnišča tretjeredniki 13 K 70 f, z Gumilice i Nedelice tretjeredniki 10 K 20 f, z Dol. Bistrice tretjeredniki 8 K 80 f, z Dol. Bistrice deviški tretjeredniki 6 K 50 f, z Trnja tretjeredniki 15 K 10 f, z Žižkov tretjeredniki 17 K 40 f, z Hotize tretjeredniki 5 K, z Beltinske fare tretjeredniki 5 K, Žalik Štefan z Žižkov na hoštije 1 K, Gerič Iván z Dugine na krüh sv. Antona 20 K, Horvat Bara z Trnja na sveče 2 K, Škapulerska družba z čerensovske fare 61 K, Matjašec Elizabeta z Čerensovec na olje 2 K, Žalik Štefan z Trnja 5 K, Krampač Andraš z Trnja na krüh sv. Antona 10 K, N. N. z Turnišča 5 K, Tompa Ana z Čerensovec na hoštije 1 K, Kolenko Verona z Chicag-e na krüh sv. Antona 10 K, N. N. 1 K, Serec Anton z Szombathely-a 1 K 62 f, Kolarič Kata z D. Bistrice na sveče 1 K, Frater Štefan z Žižkov 10 K, Kreslin Ana z D. Bistrice 10 K, z Srednje Bistrice tretjeredniki 7 K 30 f, z Gornje Bistrice tretjeredniki 10 K 70 f, Hren Ivan z Srednje Bistrice 1 K, Pintarič Ivan z Mali Zdenec 5 K vküp 376 K 96 f.

Potroši.

Pečat tretjeredniški z tušom i vankišom vréd 8 K 55 f, Salezijancom 50 K, Frančiškanskim misijonarom 50 K, Bogojanskomi misijonari na pot 10 K, Na trojički samostan 30 K, Knige 16 K 81 f, Pozlačenje ednoga keliha 31 K 13 f, Dvema sirotoma na obleč 7 K, Misijonarkam tretjerednicom 5 K, Trstika za čišenje cerkve 34 K 89 f, Na lorsche D. Marije cerkev v Rajhenburg 1 K, Na luster sveče i poprane stolca 19 K 80 f, Na male hoštije 30 K, Za jaliča v cerkev 4 K, Na luster 28 K, Na siromaško deco 7 K 20 f, vküp 333 K 38 f. Ostane na leto 1914-to 43 K 58 f.

Knige za čitenje se dobijo pri Tkalec Martini v Trnji, ki je na skrbi má i vsakomi tretjeredniki brezplačno za čitenje dá. So većinoma slovenske, pa tudi so vogrske, naj se vsakomi nagodi, tistim tudi, ki so vogrskoga maternoga jezika. Práva lübézen do Bogá ne gléda najmre na jezik, nego na potrebe düše, i za té se poskrbi tak, kak je to njej nájbole pripravno, to je v materinskem jeziki, šterikoli je te že te!

Knige računsa i sprejemna sta od predstojništva tretjeredniškoga spreglejeni.

Čerensovci, 1914. febr. 11.

Klekl Jožef
voditel III. Réda.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija,

ZMOŽNA GOSPA VOGRSKA — POBOŽEN MESEČEN LIST.

VREJŮJE GA:

KLEKL JOŽEF

plebanoš na pokoji v Črensovcih. **Cserföld** (Zalamegye).

Z dovoljenjom višesnje cerkvene oblasti.

Prihaja vsaki mesec 8-ga na veseli spomin petdesetletnice 1. 1904. dec. 8-ga obhajane zavolo razglašenja verske pravice o Marijinom nevtepenom poprijeti, šteri den je te pobožen list prvič slovenom vogrskim do rok dani. — **Cena 2 koroni, v Ameriko 3.**

Maria posvetila svoje vsakdenešnje delo.

Eden velki častilec bl. D. Marie, sv. Bernáti právi, ka ne to kaj, nego to kak posveti nás ino včini popolneše.

Po példo nam ne potrebno daleč iti, či ščémo to pravico posvedočiti.

Ůlédajmo bl. D. Mario pa vnoge vnoge svéce, šteri so med svojim vsakdenšnjim poslom doségnoli nájvékšo popunost tak, ka so Bogá vsikdar pred očmi meli pa ztem právo světo življenje pelali.

Ročno, telovno delo, naj bo kakstéč teško, je nikdár ne mogoče ednoga prav pobožnoga človeka odtrgnoti od Bogá. Človek, šteri pazlivo, vküppobráno düšo má ino düševen žitek pela, se zlehka postávi kdaštéč v nazočnost božo med takšov skrbjov tüdi, štera njemi dosta posla dá.

Čisto, právo nakanenje, z šterim svoja dela oprávla, tisti dár, šteroga z svojim tešlím oprávilóm Bogi doprinesé, občuva njegovo pamet od tiste raztrošenosti, štera menje privajenoga tak z lehka z právoga sleda správi.

Živa vera ino globoka vernost k Bogi vsa plemeniteša včini, vsa osladi, vsa posveti, pa kajkoli delamo z tov verov i vernostjov, vse tisto de lübeznivo imo velike vrednosti pred Bogom.

Záto rad včini za Bogá volo tisto, kaj tak vnogi radi za sveta, ali za zemelskoga haska volo včinijo. Oprávlaj posle svojega stáliš pa je oprávlaj z čistim nakanenjom za Bogá volo pa de ti delo na hasek ne samo tu, nego v vekivečnosti tüdi.

Či samo záto delaš, da tisto delo tvojoj naturi lübeznivo, ali ka bi ti čas hitrej odišeó, ali samo z návade, ali záto ka more biti, pa se nemoreš ognoti ali za kakšegaštéč zemelskoga zroka volo pa tvojega trüda prvi zrok ne bode lübézen Bogá, te boš cele vöre, cele dnéve delao brezi toga, ka bi znao pamet i srcé k Bogi podignoti.

Ne pravi, ka naednok nemreš na dvoje misliti, lübéče srcé hitro i zlehka zná povedati Bogi, ka njemi praviti má, pa te nazáj obrné pamet na svoje delo.

Mártho, kda se je skrbela za Jezusa, je delo ne

moglo zadržati, ka njemi zmes kaj na krátci ne bi povedala. Jeli, ka si med delom znáš pogučávati z drugimi, ki so z tebom v ednom deli, samo z Bogom si ne bi zno, ki túdi z tebom zdigáva tvoje kotrige, ki túdi z tebom edno dela?

Da bi že ednok mogli zarazmeti, kak sladko i kak lahko je z Bogom si pogučávati! Ne je tak družtvo njegovo, kak družbe svetski lüdi. „V njegovej družbi nega, ka bi nam britkost, ali nevoló spravilo.“ (Modr. 18, 16.), nego vu vsakom deli čüti njegove sladkosti on ki rad misli na njega.

Lehko gráta velki svétec vsaki, ki sama prosta opravila má, naj samo na to pázi, ka prosta ne bodé prosto delao. Nájveč lüdi zátó opráva svoja dela, ár ga nevolá i potrebčina sili, to njim pa nanč na pamet ne pride, ka bi zátó delali, ka Bog zapovedáva delati, pa ka bi za to delali, naj bi božó svéto volo spunili.

Ne tak, dūša moja, ne tak! Vu vsem svojem posli povej Bogi, ka jedino tvoje veselje je njemi slūžiti, vu vsem tvojem deli njegovo svéto volo spuniti, ka za njega volo ti nikaj ne preteško samo zátó ka njemi ščés po voli hoditi.

Misli med svojim delom na Jezuša; darüj njemi i zjedini svoje trüde ž njegovimi trüdami, z šterimi je on trüden i trpéči obdelávao pot tvojega zveličanja.

Či ti delo sád prinesé, hváli onoga, ki vsemi „odrastek dá“; či pa se ti ne posreči doségnoti sadü dela tvojega, prigni z pripravnim srcom volo svojo tomi ponižanji, štero ti pošle Bog, ka bi te skušao v tvojoj stálnosti.

Či se tak zjediniš z Bogom vu vsem svojem deli po zglédi bl. D. Marie i svécov božih, to ti dosta pomore v tvojem trüdi pa tvoje nájmenjše posle pa opravila z nebeskim žárkom oblijé ino ti vnogo dike správi vu vekivečnosti.

(bi.)

Pod križom.

Pod križom Jezušá stojim,
Za drevo sveto se držim
I točim skuze vrele
Pa čakam odküplenje.

Z peterih svetih rán tečé
In káple z curkoma namé
Krv sveta, čista, blága,
Dragša od vsega zláta.

Le teči, teči drága kri
I grehšno düšo mi omij,
Naj žgé me vsaka kapla
Le ki za mé je stekla!

Pa slednja kaplica krvi
Se v skuzah mojih naj topi,
Naj žgé mi lice blede,
I jaz vmerjem veselo!

Mirosláv.

Romanje po ostanke Sv. Martina v Túr na Francuško.

IV.

1913. Maj. 27.

Čertoza di Pavia.

Mi smo se v Túr napotili. Tü pa junija 8-oga že moremo prekvzeti sv. ostanke Svétoga Martina. Desét dnévov mámo dotistigamao samo odzajaj. Vu tej deseti dnévaj ešče dosta bi radi vidili. Zatoga volo pa, kakštéc se nam gde kaj dopádne, dugo se na ednom mesti nindri ne moremo müditi. Prišla je zato vöra, gda smo Milano tüdi mogli ostaviti.

Májnika 27-oga zaodvečera ob trétjoi vóri smo ob slednjim stopali po Milanskoj zemli. Poglednovši cerkev Sv. Ambroza na dvoje smo se vzéli. Mi štirje mlájši i bole bistri smo se vküper vzéli, ino ovi štirje starejši so rávno tak včinoli. Vsaki v svojem mesti se je malo okrejpo. Ali vu Hotel Metropoli smo se páli srečali. Vözpláčamo tü svoje dugé, potom se pa na kočüjaj na železnico paščimo. Tü se na vlák sédemo ino se žnjín tiramo — iz Milano váraša.

Do sédme vöre mo pá sploh mogli na železnici biti. Štiri vöre bomo se neprestanoma pelali, dokeč ne pridemo k morji. Tü te henjamo. Ár v morje priti neščemo. Nego vročina — to je tákša bila, kákša nás je ešče nindri nej mantrála. Na toj poti smo mogli nájveč vöprestáti od njé. Tak se je vidlo, tak da bi zrák nej bio zadosta pun. Jas sam si mislo, ka se mi dúška stávi. Lovili smo za zrák, tak kak vleti ribe vö z vodé. Právím, štiri vöre sploh mo mogli vu toj vročini železnico strážití. Ka si vendar začnemo po toj dugoj poti? Znáte, ka? Nikaj se ne bojte. Sam se jes že skrbo za to. Ka naj tak po práznom tá ne zletijo té našega romanja nájbole vroče minute, na toj poti vam želem pripovedávati od onoga mesta, gde smo té dén, kakti májnika 27-oga pred poldnévom od osme vöre do edenájsete zvüna Milano váraša bili. Zdaj je meni nájlepša prilika pisati od toga. Zdaj tüdi mimo toga mesta ide náš vlák. Istina, ka ne henja, ár je zaodvečera nikši bole friški, kak je bio pred poldnévom, gda je z nami pri tom mesti tüdi henjao, ár je nikši zaspáni bio. Istina, ka se zdaj samo mimo zblisne toga mesta, naj kém prlé v Genova váraš pride. Nego naj ide železnica z nami, kam se je napotila, mi v spomini ostanimo li na tom mesti malo. To vam je znáte tákše mesto, gde so Martinovi romarje zaistino nepozablive vöre vžívali.

Ka mi naj nikaj vö ne ostáne, začnem vam od za-

čétka mao celo delo dolipisati. Kák že ste zvedili v preminočem meseci, na té dén ob osmoj vóri smo se iz Hotel Metropola na elekteriši na kolodvor odpelali. Či smo vu žepkaj rávno puno kárt meli, to kárto smo si likóej mogli kúpiti. Ár je tá železnica nej bila ekspres vlák; naše žépne kárte so pa samo k takšemi vláki bilé vzéte. Z tov málov kártov se na železnico sédemo i idemo ž njov z Milana v edno vesničko, šteroj je imé Čertoza di Pávia. Sem idemo glédat eden klošter, gde so nigda barátje prebivali, glédat njihovo imenitno cerkev, gde so ešče nanč nej tak dugo tej barátje lepo bogámolili.

Čertoza di Pavia vesnička je drüga postája od Milano váraša. Gda je tü z nami vlák henjao, doli smo stopili z njega, naj de on ležej dale šo; mi smo pa glédali za priliko, štera bi nas od štácie do kloštra správil. Fia-karov, hvála Bogi zadosta bilo tü. Samo ka sam takše zamázane i šajtrave nindri nej vido, kak so bili tei vesnički kočišje. Od milanski sam nej vido čistejših, i od tej nej grdejših fiakerov. Mi smo si ešče toga nájbošega vöodébrali. Pa pri tom smo se vse zamazali. Pod potáčami do gležnja bio práh, kočüja so tak slabe rébra, péra mela, ka je vse znami semotá letalo. Či smo na právom kráji gorí šli, te se je vse tá zvagnolo, či pa na levom, te se je pa páli vse na té kráj sünolo. Od kočüj je samo dvoje bilo bole pomilüvánja vredno: onivi dveje parici, šterivi sta bile pred njé napreženivi. Oh nevolne parice, ka vam pa štoj polága, ka ste tak hitvánivé. Vej je pa drügo nej bilo na njima, kak čonta i koža, no pa na prst práha. Vej pa z vami nikam ne pridemo. Mi bi mogli váj tiskati, nej pa vidve nás pelati. — V iméni božem idemo. Tak pomali sta z nami klükale; malo bežale, páli henjale. Mi smo njima to nej zamerili, či sta pomali šle, ali kočiši to nej bilo vseedno. Njemi je to sramota, či one pomali stáplajo. Zato pa, gda so njemi nej štele bežati, te je začeo on njé božati — z bičom,

tak po talijanskem i grobianskom. Nego njima to nikaj nej bilo. K takšim vdárcom sta se njevi že privadile. Kak se je njima vidlo, tak sta šle. — Što bi mogo gledati dugo to nesmileno mantranje? Sreča, ka mi smo samo eden kratek čas bili poleg toga dela. Za štrtin vöre smo že k kloštra vrátam prišli.

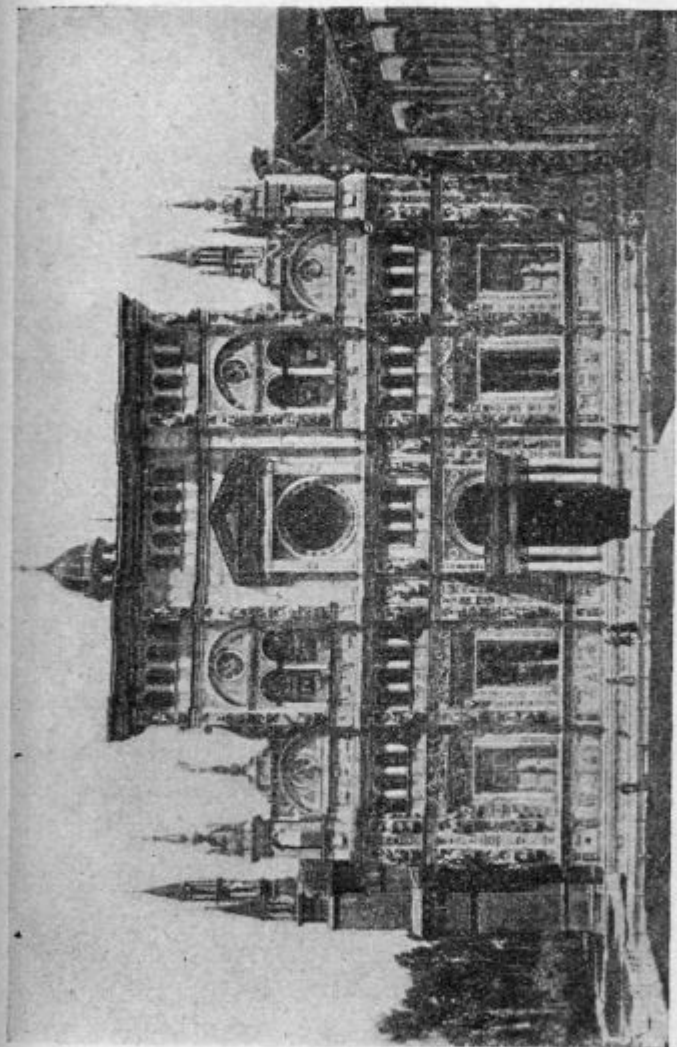
Gda sam obprvim pri tej vrátaj stao, sam ešče nej zno, ka za edne dobrote i lepote bom meo priliko v tom samostani glédati. Ali zdaj že znam i čütim. Záto vas pa prosim za odpüščenje. Düšnavejst mi právi, ka prle kak bi se od Čertoze di Pavia napelávao kaj pisati, morem se dobro goripodvézati. Rad bi záto poslo svoje pero nájprlé k kováči, ka bi mi je on malo vösklepo, štilec pa k kolári, ka bi mi on plátišča gorinapravo, naj bi se vse tak zláto obračalo v mojoj roki, kak lepo stoji ono u mojem spomini. Samo ka to je falinga, ka sam nej domá; tü na tihinskom pa nevem za tejva meštra. Pri-siljeni sam záto ešče od toga zlátoga kloštra z stárim perom pisati.

Pri vrátaj ednoga samostána stojimo. Što prebiva zdaj v njem? Zdaj že več nišče, zdaj je vse prážno. Ali pred tresetami letami je ešče nej bilo tak. Te so ešče svéte düše se zdržávale tü. V tom kloštri so prebivali barátje; ali nej franciškánarje, niti kapucinarje, niti kármeliti, nego edni pred nami nájbole nej poznáni barátje. Tü so stanjüvali tak imenüvani kartauzi ali „nejmi“ barátje.

Nastaviteo kartauzianskoga réda je bio Sv. Brúno kanonik. Narodo se je pa te svetnik v živlenji našega prvoga kralá Sv. Štefana 1035-oga leta na Nemškom. Za méšnika se je včio, i hitro je kanonik postano. Pred njim je bila dika i bogástvo toga svejta ali té moder kanonik je to nahitroma prevedo, ka vse to ednok miné. Na smrtnoj vöri vse tá zapüstimo, na ov svejt mo samo düšo i düševna nesli. Kákša je smrt tákša de vekivečnost. Edno je záto nájbole potrebno: dobro mrejtí, i tak v nébo

priti. Povrgo je záto sve ino z šestimi svojimi prijatelji je odišo k v Grenoble váraša pobožnomi pūšpeki: k Sv. Hugo pūspeki i proso je njega za edno mesto v pūstini, gde si on lahko i slobodno premišláva, kak more dobro mrejt i po dobroj smrti vekivečno blaženstvo zadobiti. Hugo pūšpek je poslühno njegovo prošnjo i njemi v ednom logi med strašnimi pečinami edno mesto prejk-pūsto. Imé te divje pūstine je pa bilo: Kartaúz. Sedem dūš je tū živelo zčista odtrgnjeno od sveta. Edno kapelico so si tū goripostavili na čast Sv. Ivani Krstiteli, koga so si za patrona odébrali. Gda je kapelica že gotova bila, vsaki si je edno hižičko napravo, v šteroj je stanjüvao, delo i počivao. Edna poleg ove bila. Pa li eden z ovim se je malogda sréčao, v kapelici či so vküper prišli, pa tū so si nikaj nej gučali. Záto je pa za „nejme“ baráte zovéjo; od mesta pa, gde so obrvim prebivali, Kartaúzi se imenüjejo. Obleka njihova je prostna bila. Mesa so nigdár nej jeli, v nedelo tūdi nej, ešče te nej, gda so betezni bili. Tem bole so se najeli z „postom“. Sploh so se postili. Tak dosta — dosta lüdih je, ka nikaj ne dá na post, lehkomi selno zavrže Sv. Materé cerkvi svéte zapovedi; ki za grehe svoje neščejo z postom pokore delati. Mesto teh grehšno vtragljivi lüdih pomiriti že lejo kartaúzi z grehami ražaljenoga Gospodnoga Bogá. Zvün posta njihova hrána je molitev, premišlávanje od smrti. Naj se malo okrejpijo, po molitvaj delo naprej vzemejo. Delo njihovo je bilo: knige pisati i kejpe málati. Knige so ešče te nej tiskali, ár so toga nej poznali; záto pa či je što knigo želo meti, mogo si je jo sam delati. Kartaúzanci so tūdi to delali. — Tak so živeli v Kartaúz pūstini. Po toj pūstini so pomali drügi kloštri tūdi nastanoli. Tákši barátje i klošter je bio v Pavia váraši, šteri je nej daleč vkraj od Čertoze. K Kartaúзовomi kloštri je spodoben tūdi té klošter v Čertozi, v šteroga zdaj notri stopiti že lemo.

Prle, kak bi notri stopili, dobro de, či známo, kak je nastano celi klošter ino njega imenitna cerkev. — V Pavia váraši, gde so Sv. Martina stariše túdi živelí, je bila edna bogáboječa gospa: Katarina Viškonti. 1390-oga

Čertozka cérkev odvzvínaj.

leta januára osmoga je eden teštament dála napraviti. I to je bilo v teštamenti, naj se po njej smrti na onom grúnti, gde se je ona nájráj zdržávala eden samostan

postávi gori za 12 kartauziancov. Za spunjávanje teštamenta pa gori bio oprošeni njeni mož: Giovan Galeazzo Viškonti. Kak je Katarina, tá pobožna žena dúšo Bogi nazáj dála, Galeazzo je včasi začeo svojo dužnost poleg teštamentoma dovršávati. Tak se je ešče nišče nej vöpostavo med bogatáših, ki bi tak slávno znao zidati cerkvi i kloštre, kak rávno Galeazzo. Na svejti nájime-nitnejši lüdjé so prišli vküper pri njem ino so delali plan za to cerkev i za té klošter. Vsaki falat, ešče ta nájzádnja nogača po pláni naprávlena. Tak so se pogodili tej velikášje, ka Bernardo di Venezia bode voditeo, Cristoforo di Beltramo pa, — ki je bio sin onoga meštra, kôga ešče dnesdén diči milanska Duomo, — bode po-magáč, delati pa začne cerkev više 300 lüdi. 1396-oga leta aug. 27-oga so resan dolipoložili podložni kamen. Pavia váraša milostiven püšpek so sami blagoslovili ka-men, šteroga te Galeazzo sam položo na svoje mesto. Po položaji kamla je bila na ednom za to pripravlennom oltári prva sv. meša v Čertoza mesti, pri šteroj sv. meši so tüdi obrvim v Čertozi nazoči bili kartauzianci.

Zidanje cerkvi je dugo trpelo. Dobro je znao to Galeazzo, ka niti on, niti voditeo toga zidanja se ne včá-kata toga, kaj celo delo gotovo bilo. Galeazzo záto, naj po njegovej i voditela smrti nikšega trganja ne de, z voditelstvom celoga zidanja je zavüpaó priora (naprej-postavlennoga) iz réda kartauzianskoga, ki se je zvao: Pater Bartolomeo da Ravenna. Po tom ravnanji Galeazzo, gda si je rávno nájmenje mislo, 1402-oga leta je vmro. Telo njegovo poleg teštamenta so mogli sledi pod predjen oltár pokopati. Či je Galeazzo rávno vmro, delo je nadale šlo. Prior kartauzianski so je spelavali. Po njihovej smrti pa páli njihovi nasledniki. 200 lejt dugo so delali to cerkev, gda je tak za silo vse tak gotovo bilo, kak je to Galeazzo šteo.

Blážení časi so prišli po gotovljenji cerkvi na kar-

tauziance. Lepo so živeli, vse tak opravljali svoje dužnosti, kak je to od njih želo njihov nastavitel: Sv. Bruno, dokeč 1782-oga leta se je vse nej nači obrnol. Toga leta je naimre Milana i cela njegova okolica v nemško roko spadnola. Nemci so pa meli ednoga pomilüvanja vrednoga nesrečnoga casara II. Jožefa, ki je vse kloštre, šteri so se njemi nej vidili, zbriso. Zapovedao je, ka samo tisli samostani smejo obstáti v njegovom casarstvu, šterih samostanov kotrige ali včijo, ali vráćijo betežnike. II. Jožef je molitev nej poštvao za velko, samo delo. Záto je té naopačen list vödao. Kartauzi so molili bole, kak delali, obprvim z molitvov Bogi služili, záto so mogli iz Čertoza, iz svojega zlátoga i lüblénoga pa drágoga mesta oditi 1782-oga leta. — Zapüščenost je sejla potom na celo Čertozo. Vse je tiho bilo v cerkvi i kloštri. Bole tiho, kak pa gda so „nejmi“ barátje tü stanjüvali. Samo ka je tá tihota bila tihota zapüščenosti pa nej tihota pobožnosti. Vnogo-vnogo vrednosti je z té cerkvi te minolo, ár so spokradnoli; celo drágo mesto bi ščista na nikoj prišlo, či bi Ferdinand casar 1843-oga leta nazáj nej dao pozvati vu Čertozo toga mesta stáre istinske stanovnike: kartauziance. 61 lejt so nej bili v Čertozi kartauzianci; gda so nazáj prišli, vse so zapüščeno najšli. Sreča, ka kak nigda svejta Galeazzo, zdaj tüdi eden grof, po iméni Giacomo z svojim imanjom njim na pomoč prišo. Ka je bilo pokvarjeno, po njihovi rokaj bilo je popravleno, nego ka je bilo vkradjeno, tisto je ešče dnes nej nazáj prinešeno. Samo ka to drügo preseljenjé v Čertoza klošter je nej tak dugo življenje melo, kak prvo. Nanč 40 lejt nej doli steklo i kartauzianci so 1881-oga leta znovič i znábiti na veke ostavili svoj klošter. Neverna, parovna na cerkvena imanja nevoščena talijanska svetcka oblast je odtirala baráte nej samo iz Čertoze, nego tüdi z kloštrov, ki se imenüjejo: Monte Casino, Cava de Tireni, S. Martino della Scala, Monreale. 1881-oga septembra so obslednjim

delili kartauzianci župo svojim siromákom. Po tistom so vsi odišli tá na tisto mesto na Francuško, v šterom mesti je Sv. Bruno živo: vu svojo istinsko prvo domovino: Kartauz ali pa po francuškom: Chartreuse. Svetska oblast je samo ednoga kartauzianca nihála tū, ki naj pázi na klošter i cerkev. Za 5 lejt že toga tūdi nej trpejla. Dnes eden svetski gospod z svojimi vsakdenésnjimi slugami pázi na klošter. On pa visi od ministra. Tomi ministri je dužen račun dati od meseca — do meseca, kak stoji Čertoza dia Pavia z svojov cerkvov i svojim samostanom. Ár to njim moremo dopūstiti, oblast talijanska záto skrb má na to mesto, poprávla ono, ka se pokvárja — iz onih dohodkov, štere tūhinci, te tak mi tūdi, prineséjo sem, gda cerkev viditi želežo.

„Te pa či što dnes to cerkev poglednoti žele, more za to kaj plácati?“ — Ja pa ešče kak mastno. Blūzi 2 koroni je mogeo vsaki dati med nami, či v to cerkev šteo iti. Če se nam je rávno malo predrágo vidlo, doli smo pritisnoli tejvi 2 koroni. Naj májo talijanje to, naj poprávľajo z tem cerkev. Nas je pa velka radovednost obišla, kakoli za edne lepote se dá viditi za tó visiko ceno na tom inda tak imenitnom, zdaj pa tak žalostnom mesti?

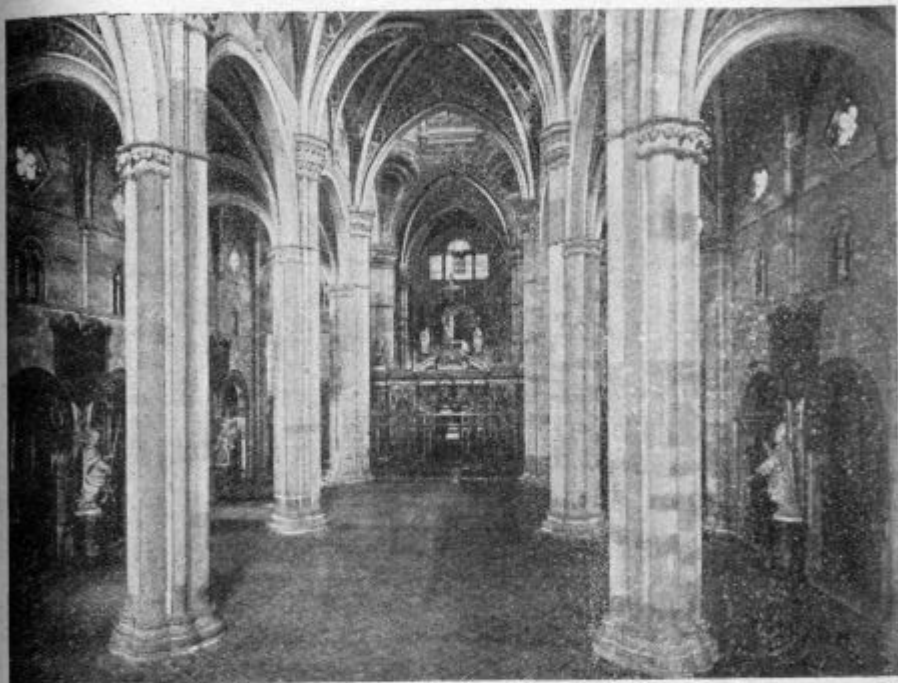
Poleg vrát na dvá krája se edna-edna hišička skriva; inda je tū stanjüvao kartauzianski vratár, ki je vráta odpirao tihincom. Zdaj ne vidimo tū baráta; nego sluge, ki kárte dávajo notristopéčim. Mimo idoči z kártov tehvi hižički na eden preci velki dvor pridemo. Ništerne poti so vōzosekane, ovo je pa vse zarašeno z trávov. Na právom kráji dvora je postávljeni klošter, pred nami pa stoji z prednjim dejlom cerkev. Na zvünešnja gledoč se je meni dopádnola. Istina, ka záto more se skriti pred Milanskov Duomov, či samo zvünejšnja glédamo. Nego ka nema odzvüna, tisto má odznotra. Na znotrášnji stran gledoč pa Čertoza dobi doli nej samo Milansko, nego

vnoge drüge lepe cerkvi tudi. Drági moji lüdje! To ti vam je te cerkev odznotraj. Tákse sem ešče dotegamao nej vido. „Pa je tudi ne bom vido“ — pravi mi eden. Ino resan, tudi sam je nej vido. Znáte, kak smo notristopili, velka lepota, čistoča nam je pogléd celo vkrádnola. Tak sam glédo, kaj skoro ešče zijao. Čistoča je takša v toj cerkvi, tak da bi jo zdaj rávno što z škatule vöprivleko. Od vnogoga zláta i srebra vse se sveti v njej. Namálana je cerkev, ali tak lepo — i tak živo, — — na, — — ka to nej vözapovedati. Rad bi doli spiso, kak se meni tá cerkev dopádnola. Ali da pa ne morem. Ár to je že nej réd, kak je tü vse lepo. Li tak nas je lepota znotrášnja té cerkvi dolizvézala, ki vsi smo se pri dveraj samo obračali, nikam dale smo nej mogli pridti. Na velko srečo je prišo k nam za eden čas eden gospod, ki se nam je ponüjao, ka nam raztolmači i pokáže cele cerkvi vse lepote i drágočine. Veselilo nas je, ka smo takšo priliko najšli, šli smo za tem gospodom. Nej samo mi romarje, nego k nam so se pridružili ešče neki drügi tühinci, šterih je puno bilo žc naprej ravno te, gda smo mi notristopili.

Gospod nas je nájobprvim na levo stran odpelo v edno kapelico. Cerkev 5 ládj má; mesto štrte i péte stranske ládje na dvá krája 7—7 kapelic má. Na levom stráni v to prvo nás je pelao tumač. Kapela je posvečena na čast Mariji Magdaleni. Oltár je prázen; nega gor prtov, nej vánkišov i nikaj nej iz méšnih oblek. Vse je prázno. Mešüvali so tü že nej 30 lejt. Ali zvün obleke vse ovo je tü, ka je nigda bilo; kejpi, stebri, z marmora i z kufra vönaprávljeno, tak prilično i gladko, tak da bi zlijáno bilo. Pa je nej zlijáno, nego vözosekano. Peroni pater so delali to; bormič ka so prilično roko meli za to. Takše lepe podobe so vözdubli z marmore, ka smo se njim od čüdivanja ešče smejáli. Vej' ga Bog, kak dugo bi je glédali, či bi nam naš tumač dale nej šo v drügo

kapelo. Sv. Mihal nadangeo je patron drügoj kapelici. Tüdi je tü vse tak golo na oltári, kak pri prvom i prvi vsakom oltári. Nej trbe toga tü, vej več ne mešüjejo v toj cerkvi. Od velike lepote samo drágoča je vékša v toj kapeli. Skoro je nej zavervati, ka té tumač tü nam právi. Ka prej v v toj kapeli je bio on kejp, šteroga dnes na Angleškom edna familija má i ga nazáj nešče dati za stojezér lir (koron) nej. Ne bi njemi to vervao, či bi v knjigaj tüdi nej najšo to delo. Či je že to vkradjeno delo telko valálo, zdaj si morete misliti, ka ono ka je tü ostalo, tüdi nikšo ceno má. Či jas mam stojezér koron, te že znankar bankaš tüdi ne bom meo za 2 krajcara. Nej sam se zadosta naglédo v toj kapelici, gda vidim, ka naš tumač že v trétjo kapelico se sili. Že sam čemeren bio, zakaj tak hitro leti naprej. Da bi bár malo čako, ka bi se človek kaj naglédo. Ja perse, vej on lahko ide; že znankar sto pa stokrát pogledno to, ali nej tak mi. Nego ka sam si vedo, gda so ovi vsi odišli za njim, jas sam tüdi za njim mogo strügati v trétjo kapelico. V njej se Sv. Ivan Krstiteo časti. Celi oltár je z francuškoga granita naprávlen. Cela vrednost je v njem vküpsprávena. Zastino dobra düša mogla biti, štera teliko darüvala Bogi na diko. — Tüdi nej se je mogeo šparati, ki je to štrto kapelo málo. Kejpi so iz Sv. Jožefa življenja vzéti. Slikar je lelkar v Nazáreti bio. Da pa li tak je zavado vse, kak da bi vido Sv. Jožefa. Péta kapela znovič ednoga svetnika diči. Sv. Katarene življenje je tü doli spisano v kejpaj. Ki je to delo, bole je pozno življenje té svetnice, kak jas, či sam rávno méšnik. — Ne bi bilo lepo, či bi vsi svetniki meli edno kapelo v Čertozi, samo rávno Sv. Ambrus püšpek nej, ki je pa nej daleč vkraj od toga mesta v Milano váراسi živo. Samo ka v Čertozi je vse lepo. Zató je pa Sv. Ambruš tüdi dobo edno kapelo. Ta šesta je njegova. Tá podoba se je meni tüdi dopádnola, štera je ober oltára. Tak je vküppostavleni kejp, ka na

sredi sedi Sv. Ambruš, na dvá krája pa Sv. Satirus ino Sv. Marcellin. Tej so se nej tak tupasto držali na kejpi, kak tū prinas ništerni naši gori na kakše kapelice stině namázani kejpov svetniki. Ništerni naši svetniki se pač tak čemerno držijo, pa čobasto, tak ka človek ne vūpa nanjě glédati. Tej trijě pa v Čertozi tak lepo veselo, ka človek gustuš dobi, tak živeti, ka po světom živlenji de

Čertozka cěrkev odznotraj.

on tūdi mogoči tak vōviditi. — Edna kapelica je ešče odzajaj. Poglednimo, ka je koli kaj v toj. To je Marijina kapela. Toj je Marija, kak Kralica sv. čisla patrona. V toj si tūdi nevemo kaj začěti, tak moremo se čūdivati. Vsáka kapelica v náčiso formo vōvidi. Pri prvoj kapeli od velke lepote smo se smeháli, pri sėdmoj nas lepota na pobožnost zdignola. Previdili smo, ka je velka pobožnost mogla biti tam, gde je zdaj takša lepota. Ino v srci

je mogla biti velka lübézen, štera telko trüda nasé vzéla ino za edno kapelico nej ednok celo življenje darüvala. Ár ne smemo pozábiti, ka nej samo ednok, nego dostakrát se je pripetilo, ka je prle ešče vmro mešter, kak je pa svojo kapelo dogotovo.

Iz sédme kapelce skoz edni lepi dvér v prečno, ládjo pridemo, štera to dugo ládjo nakriž prekreže. Nájob-prvim se poteknemo v eden grob, v šterom počivata z marmora vözosekaniva, kak de bi rávno njidva i nej njidva podobo vido človek. — Pred zglávníkom toga groba se dá viditi oltár Svéti Ostankov od večih svetnikov; ober Oltára se pa pred očih postávi velki kejp: Marije korunüvanje. Bergogne ga je napravo. V celoj cerkvi té človek je nájveč málaó. Više pétdeset kejpov má, ali té je nájlepši. Na levi stran groba velka okna z glažovinov namálanov so narejena. Vidi se pa gori Jezusovo narodjenje. Sunce, štero je presvejti, nam to svedoči, ka tü so okna ne samo lepa, nego čista tüdi. Pavočine nindri nikše. Na právo roko od toga groba tüdi se edno strašno velko namálanó okno káže. To že tak more biti; ovači bi nej bila simetria. Gde pa ne ga simetrie, tüdi meni naj nišče ne guči od lepote. Esče v nerednosti se nájde lelepota, či je tam potorjena simetria.

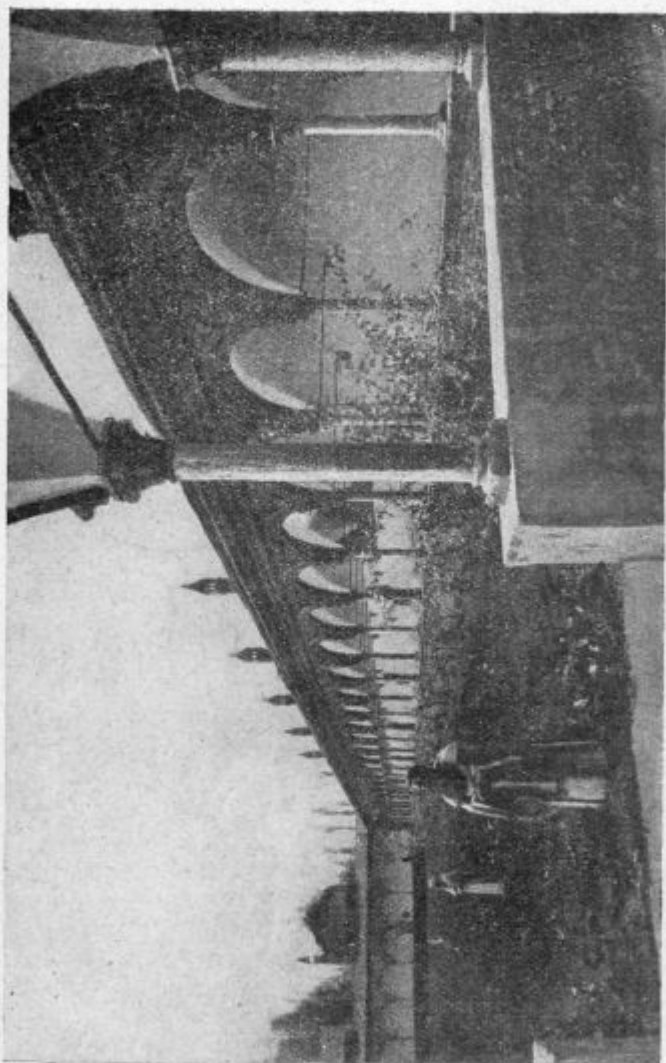
Pri tom grobi smo zadosta dugo stáli. Tak se mi vidi, ka té naš tumač, ár se je prle v kapelica j paščo, malo zmantrao, zdaj si pa počiva. Kak si je malo odehno, nas od groba pela v stáro šegeštijo. V našem kráji nájveč segestij tak grdo, k cerkvi naprávleno, tak da bi šteri kupinár svöjo püto z piščancami k steni k coj postavó. Pa zid vse rázno ide, ár je fundament moker. V Čertozi mokroče ne poznajo. V toj stároj šegeštiji je nájveč vküp znamenatano drágoče. V toj šegeštiji so bili svetnikov kinči: stošéstdesét jezér lire vrednosti. Gda so kartauzianci nej bili tü, je to na nikoj prišlo. V toj segestiji je vsaki falat 400 lejt star, ino čerávno stári, li bole

mládo vövidi, kak či bi ga včera j što napravo. Omarje za méšno obleko tak velko vrednost májo, ka či bi samo nogačo edno tej omárov štera naša sneha mejla, bi v preminočen fainščeki, fašenki kakšega grofa za možá dobila. Ár tü ešče ta slednja nogača po pláni naprávlena, i zgodovino šteroga svetnika zagvúšno človek lahko gori nájde na njoj vözdubleno, ali z slonovov — elefántovov kostjov okoli vzéto. Od velkoga glédanja so mi skuzé prišle, tak ka sam naslednje nikaj nej vido. — Záto z šegeštije vöidem nazáj v prečno ládjo. Na sredino cerkvi i te ladje stopivši se vujškar zglédnem i türen zaváram. Törem se ober srdine cerkvi zdigáva gori. Ali zvonov nega v njem, zvonovje so v drügi türmaj; té türem je zatoga volo, naj po njem odzgoraj notri v sredino cerkvi se svetlošča püšča. Tüdi lepe podobe so v törmí okoli na steno namálane. Samo ka je nej dobro dugo glédati, ár ovači človeka šinjek zboli. To pa lepo ne dene. — Od sredíne se zglednovši proti sunčanom zhodi, svetišče zaglédnem. Z velkim pozlačenim plotom je zagrajeno; nišče ne more notri. Ali kcój záto slobodno. Približávac sam se záto proti tomi ploti i skoz pozlačeni lát sam glédo naprej v svetišče rávno tak, kak deca, gda skoz rante glédajo či je pri sosedovoj jablani kákše jaboko dolispadnolo, ka bi te oni po nje šli. V svetišci náj obprvim stoji okoriš, gde so inda tak lepo mogli spevati Bogi na diko. Za okorišom pa stoji nemilo predjen oltár. Zščista z marmora i vto formo je napravljeni, kak cela cerkev. Rávno tak má türmece goripostávlene, kak cerkev. Cerkev viditi ali oltár, to je vse edno. Na oltári pa zaváram gori postávljeno kazalnico, monštrancijo. Nej te takša, kak naše sojo. Tak je okrogla, kak eden lampaš. Napravljen je iz zláta i srebra pa elefántove kosti. Milion i milion koron dávacjo za njo, i svetcka oblást nešče odati. Verjem to; ár tákše kazalnice na svejti nindri ne ga, kak je tá. Kelko bi pa ešče te bila vredna, či b v njej Nájsvetejše Ol-

társko Svestvo bilo. Ali toga sam nej najšao tū. Oltár-skoga Svestva nindri nega v cerkvi, v toj lejpoj cerkvi. Kak mi je tá miseo na pamet prišla, vsa dobra vola je zméne odišla. Kak sam se veselio, ka Milansko Duomo Jezus má za svojo hižo, tak sam se zdaj žalostio, ka Čertozo nejma Jezus Kristus. Inda je meo; njegova bila Čertoza, tū si je pogočávaeo on v dühi z kartauzianci. Ali kak so kartauzianci odišli, je Jezus tūdi odišo odtéc. Tej talijanje, tej talijanje! Ka so to nej napravili. Nej so splodili samo iz Čertoze vse kartauziance, nego ž njimi tūdi Jezusa Kristusá. Nikomi ne želem božno, ali tak mislim, ka tomi deli ne de dober konec. Nikoga neščem soditi; nego to brezi greha slobodno právim, ár vsáki zná, talijanje pa sami nájbole, ka Sv. Materé Cerkvi je talijanska svetcka oblást te nájvékši tolvaj. Za tolvaja jo jas držim, nej samo záto ár je Svétomi Oči zemelsko imánje vkraj vzéla, nego záto tūdi ár iz Čertoze talijanska svetcka oblást ma to nájlepšo cerkev, i v toj nájlépšoj cerkvi nema toga nájlepšega gospoda: Jezusa Krisztuša. Nema ga záto, ár ga nešče. Garibaldi vojvoda, ki je vojsko pelo proti pápe šeregí, v talijanski várasaj vsepovsédi má stebre. Vido sam, ka to talijan rad gléda. Ali Agnjeca božega v Oltárskom Svestvi nešče glédati. Ino rávno to je nájbole gotovo znaménje, ka denéšnja svetcka oblást, či rávno nej nahitroma, ali ednok pa ja i te zaistino na tla spádne ino si šinjek stere. To glási vsakomi tühinci Čertoze cerkvi drága — nego prázna kazálnica.

Celo bi se razcémero nad hüdobijov talijanske oblasti, či bi duže glédo prazno monštrancijo. Jes sam pa nej záto v Čertozo šo, kaj se tū čemerio, nego, ka bi kaj vido. Da viditi se pa ešče dosta ponüja. Od svetisča se povrnemo v prečnoj ládji na severni kráj. Zvred stare segestije zaváramo edne dveri. V edno mesto pelajo té. Mesti je imé: Lavabo. luda so si tū práli roké kartauzi-

anci pred božov službov i po božoj službi. Vse je v lepom rédi to tüdi. K tem dveram se pridruží eden Marijni Oltár, pod njim pa počiva Galeazzo, nastaviteo

Dvor samostanski v Čertozí.

té cerkvi. Poleg testamentoma on bi mogo pod prednjim Oltárom počivati ali sledi so ga od téc vöodnesli. Nej so njemi voščili, kaj on tam počivo, gde si je zvalo. Zvred oltára „Ostankov Svetnikov“ na severnom kráji

stoji Oltár Sv. Brunona, naslavitela kartauziancov. Nikšo lübeznivost sam dobo do toga svetnika zdaj, kak sam vido Čertozo i kartauzianski klošter. Poleg toga oltára se edne dveri skrivajo; vsaki je nanč vpamet ne vzeme; ali naš tumač nas skoz njih v „Novo šegeštijo“ pelo. Tá šegeštija je nej tak imenitna, kak stára, štero smo prle glédali, nego vékša je, kak kákša štéč drüga cerkev. Lepi oltárje v njej i vnogo lepi namálani knig, štere so ešče stári kartauzianci delali. — Iz znove šegeštije po edni drügi dveraj nas tumač na eden 4 kikláti dvor pripelo. Tak ga zovéjo: Dvor Sv. Brunoja. Vse je tü zarašeno ino prážno. Nikoga nej notri. Pa inda kelko svéti düš si je tü premišlávalo od grehov, kelko skuz točilo za pomirenje grehov. Ešče eden dvor so meli kartauzianci v svojem kloštri. Té je ešče vékši bio ino v njega skoz knigárnice smo prišli. Tüdi je vse zarašeno z velkov trávov. Za pét vozov bi lahko v njem človek nakoso. Okoli toga dvora 24 máli hižičk se vidi. Vsáka má mesto dimnika (róra) eden türem. V teh hižičkaj so kartauzianci prebivali. To so celle. Péč, künja, ograček, stüdenec vse je v pri vsákoj hižički bilo, ka je eden kartauzianec potrebüvao, gda je tü živo. Ništerne smo poglednoli, pa so se nam dopadnole. — Gda smo že vse spreglednoli, ka je v samostani bilo za viditi, nazáj idemo v cerkev. Kak notri stopim v njo, nevedoč sam za kranščák prijao ino si ga doli z gláve vzeo. Te mi na pamet pride, ka tü nej trbe razglavno hoditi. Vej Svestva ne ga tü. Znovič me je ona žalost prijala, štero sam čüto pred práznov kazálnicov. Da mi je pa li tak žmetno bilo viditi to, ka v toj nájlepšoj cerkvi fali te nájlepši Gospod. Pá sam začno moviti proti talijanskoj oblásti, ka tej talijanje nikaj ne razmijo. Či bi samo telko razmeli, kaj človek pod nojét dene, te bi v toj nájlepšoj cerkvi toga nájlepšega Gospoda notri niháli.

V cerkvi smo zdaj pri toj priliki poglednoli onih

drügi sedem kapel, štere mesto péte ládje v cerkvi na právom kráji stojijo. Vse so brezi dvojbe na lepoto cerkvi. Ta prva je med njimi kapela „Marijinoga oznanjenja.“ Na lepoto stran dosta ne ostane za tov kapela Sv. Petra i Pavla apostola. Spodobno komaj se nagléda človek kapele Sv. Siroso, kapele Sv. Benedikta, kapele Sv. Hugoja ino kapele Sv. Veronike. Nájbole gehnlivo čútenje odkriva ta štrta kapela, gde se „Kristušovo razpitjé“ časti. Gda smo že to vse spoglednoli, lepe spominke smo si pri dveraj v njej spokúpili, po tistom pa, od lepote navdúšeni, od talijanske nesmilenosti pa dolipobiti, brezi toga, kaj mogoči bili v toj lepoj cerkvi edno dobro „Zdrava bojdi Marijo“ zmoliti, okoli edenájste vöre smo se nazáj odpelati v Milano váraš. — — —

Potrplivi Slovenci! Dosta sam vam piso od té cerkvi. Ne zamerite mi to. Vej od niedne cerkvi vam nemo več telko gučo. Od té sam nej mogo menje praviti, ár jo preveč rad mam. Vu njej sam se návčo, kak mora čista biti edna cerkev. Telko vrednosti mi v naše cerkvi ne mo mogli notrispraviti, kak je tü; ali tisto čistočo, kákša je tü, v vsákoj cerkvi lahko notri správimó. Ne smete tak misliti, ka na cerkveno čistočo samo plebános morejo paziti. Oni tüdi, nego vi, ki v njo hodite molit i spevat, vi tüdi, vi ešče bole. Ár cerkvi vi mážete i ne plebános. Či te pa vi mazali, te cerkev čisto držati niti angelje ne do mogli. Pazite nadale zvün fárne cerkvi na svoje vesničke kapele. Vsáka kapela naj bode edna Čertoza — na čistočo gledoč. V šterih kapelica j pavočina obejšena, tam lüdjé v kapelo ali ne hodijo, ali pa v njoj nikaj ne vidijo. Čiste vesničke kapele so nájlepše znamenje vesničke goréčnosti i düševne čistoče. — — Ka povejte na to? Nej je to tak? — Kaj nej!

Trpljenje našega G. J. Krištuša.

Spisao sv. Alphonz Ligouri.

I. Jezuš se v Jeružalem sprevodi.

Ovo tvoj král pride k tebi krotko sedéč na oslici, na mládom žerbéti. (Mt. 21. 5.) Gda je prišo čas trpljenja Jezušovoga, te se je na pot spravo z — Bethanie z tem namenom, da se v Jeružalem dá sprevoditi. Le glejmo potrpežljivost Jezušá Krištuša, ki je na oslici želo notri idti v Jeružalem, či glih, da je král nebés. Jeružalem! Ovo tvoj král! Krotko ino ponizno pride k tebi. Ne boj se, ne pride, da bi kralüvao nad tebov, nešče osvojiti tvojih drágocenosti. Sama lübeznost ino smilenost je, samo odsloboditi te šče, samo življenje ti šče spraviti po svojoj smrti.

Lüdstvo ga je že dugši čas častilo zavolo njegovih čüd, posebno pa gda je vidlo, kak je Lázara od mrtvih obüdo, ino se z trumami pred njega rivalo. Ništerni so obleko prestirali pred njega, drügi pa veje sekali z drevja njemi na čast.

Što bi si te mislo, da toga sladkoga Jezušá, lüble-noga našega Gospoda, Odküpitela, koga zdaj z takšov slovestnostjov sprevájajo, bomo za ništerne dni rávno tam na smrt obsodjenoga, kak razbojnika vidli z križom na ramaj?

Lübeznivi Jezuš! Te si se samo zato dao tak slovesno notri sprevoditi, naj potom tem vékša bode sramota tvojega trpljenja in smrti? Za ništerne dni de tá dika, z šterov te nezahválnó mesto zdaj goriprime, špot ino skvarjenje. Zdaj tak kričijo: *Hozanna Sini Dávida! Blázeni je ki v imeni Gospoda pride. (Mt. 21. 9.)* Te do pa etak trobili: *Razpi ga, razpi ga!* Zdaj svojo obleko slačijo pred tebov, te pa dolstrgajo z tebé plašč, naj te zbičüjejo ino križajo. Zdaj palmovo veje terejo ino pred noge prestirajo,

te do ti pa trnavo korono pleli, z šterov ti sveto glavo skrvavijo. Zdaj te dičijo, te do te psūvali ino preklinjali.

Lūbi moj, stani že ednok ti tūdi gori, vrži se pred noge tvojega Odkūpitela, kriči hvaležno ino lūbeznivo: *Blāženi je, ki v imeni Gospodovom pride.* Bodi vsigdār blagosloveni lūbeznivi Jezuš moj, ki na moje rešenje prideš. Či ti ne bi prišeo, vsi bi prejšli.

Ino kak se je približavao, vidoč mesto, jokao se je nad njim. (Luk. 19. 14.) Jokao se je nad nesrečnim mestom, ār njemi na pamet prišla njegova nezahválno ino porūšenje.

Gospod moj, Bog moj! Ti skuze točiš nad nezahválno ino Jeružalema, ali objočeš tūdi moju nezahválno ino moje skvarjenje. Lūbeznivi moj Odkūpíteo! Ti se jočeš videč skvarjenje, štero si sam sebi správlam, gda te vūvržem z svojega srca, ino te prisiljavlem, naj me na pekeo vržeš; pa si že svoje življenje dáo tá, naj me samo rešiš pekla!

Nebeski moj Oča! Na té skuze tvojega Sina te prosim, daj mi právo požalūvanje nad svojimi grehi! Ti pa lūbeznivoga ino smilenoga srcá Jezuš! smiluj se mi! Glej! odūrni so pred menom vsi moji grehi, z šterimi sam te jaz žaló, od vsega bole je žalūjem, ino ti močno oblūbim, da zvūn tebé več nikoga ne bom lūbo.

Jezuš je notriprišeo v Jeružalem, tam je ves dén včio ino betežnike vráčo. Trūden je postao, gda je prišeo večér — pa ovo nišče se ne najšeo, ki biga pozvao, naj si pri njem počine. Prisiljeni je bio se nazáj povrnoti v Bethanio.

Lūbeznivi Gospod moj! Čirávno, da te drūgi odtirajo, jas to ne včinim. Nesrečne minote, v šterih sam te nezahválno ztirao z svojega srca! Ovo, zdaj ti sam ponūdim svoje srce za stanje, ino se bole veselim tvojoj nazočnosti, kak celoga sveta drágocenostam! Bog moj! O kaj bi več moglo mené znova ločiti od tebe?

II. Správišče židovov ino izdajstvo Judaša.

Vküp so pozvali záto vélki dúhovnicje pa farizejci správišče ino so pravili: ka smo čineči? ár té človek vnogo čúd dela. (Ján. 11. 47.) Dokeč se je Jezuš z delitvov svojih milošč trüdio, dokeč je vsakomi kaj dobroga činio ino čüde delao, med tem so se vküpspravili ti prednji mesta, da na smrt obsodijo onoga, ki sam življenje deli.

Kaifáš je etak pravo: *Boše de vam či eden človek merje za lüdstvo, kak da bi celi národ prejšeo. (Ján. 11. 50.)* Od toga dneva, kak sveti Jánoš právi, so si nad tem trli glavé, kak bi ga naj pogübili.

Ne bojte se židovje! Vaš Odküpiteo ne de bežao pred vami. Ve je samo záto prišeo na té svet, naj smrt pretrpi, ino po toj smrti odslobodi vsakoga človeka vekivečne smrti.

Ali, glejte! prihája Judaš. Pred vélke dúhovnike ide ino njim právi: *Kaj mi ščete dati, ino jaz vam ga v roke dám? (Mt. 26. 15.)*

O s kakšov radostjov je napunilo to židove, vesela prilika se njim ponüvala zdaj na zadoščenje svojih čemérov nad Jezušom. Eden iz njegovih vučnikov njim ga dá v roke.

Žalost, da je pa pravica! rávno tak se veseli šatan, rávno takši vrajži smeh se glasi v pekli, gda eden krščenik, ki je skoz dugih let veren vučenik bio zveličara, ednok samo odá svojega Gospoda za nevolnoga dobička, za smrádnih nasladnostih volo.

Judaš, Judaš! Či že izdáš svojega Bogá, te prosi za njega pravično ceno, takšo, kakše je vreden! Neskončano dober je On, záto je tüdi neskončane cene vreden. Ti se pa pogodiš za nevolnih 30 srebrnikov? *Oni so njemi pa 30 srbrnikov naročili. (Mt. 26. 15.)*

Lübi moj, ne gledaj Judaša! Na samoga sebé obrni svoje oči! Povej mi le, za kakšo ceno si izdao ti miloščo božo svojemi smrtnomi neprijatelji?

Jezuš moj! či si zmislim, kelko krivice sam včino proti tebi, sramota me obdá ino se ne vūpam kázati pred tebov. O kelkokrát sam se vkraj obrno od tebe, kelkokrát sam te zavrgeo za volo nevolnoga dobička ino nesramnoga vesélja! Znao sam dobro, da z temi grehi zgūbim tvoje prijateljstvo — pa le sam te pripravno tá dáo za nikoj. Bár bi prle mro, kak sam te natelko razžálo.

Lūbi Jezuš moj! Žao mi je z celoga srca. O či bi mreti mogeo od te žalosti!

Ali glejmo dobroto Jezuša Křistuša! Znáno je bilo pred njim Judašovo izdajstvo, pa ga je le ne odvrno od sébe, gda se je Judaš k njemi približavao, ne ga je glédao neprijazno, nego ga je tak sprijao, kak inda, k stoli ga je pozvao. Tam ga je opominao na izdajstvo, ali samo záto, naj se spokori. Celo, gda je vido njegovo trdokornost, pred noge se njemi vrgeo, ino njemi je oprao, samo naj se spokori.

Jezuš moj! spodobno činiš z menom. Razžalo sem te, izdao sam te; ali ti me ne sūneš od sébe, nego lūbeznivo pogledneš na mé, k stoli me pozoveš, k svetomi prečiščavanji. O, či bi te le vsigdár lūbo, lūbeznivi moj Odkūpíteo! Nigdár več ne odidem od tvojih nog, nigdár več ne henjam te lūbiti.

III. Jezuš potroši z svojimi vučeniki slednjo večerjo.

Jezuš znajoč, da je prišla njegova vōra, naj z toga sveta k Oči odide, ár je lūbo svoje, ki so na tom sveti bili, do konca je njé lūbo. (Ján. 13. 1.) Jezuš Křisztus je znao, da je blūzi vōra njegove smrti. Vsigdár je lūbo lūdi, ali zdaj je to najslednje, to nájjakše znaménje šteo dati svoje lūbeznosti.

Le glejmo ga pri stoli, kak gori od lübezni, gda se k vučenikom obrné rekoč: *Želěč sam želo to vŭzmeno jagnje zvami pojesti.* (Lk. 22. 15.) Ztem je nam vsem pravo: Znajte moji lübi, da sam v celom mojem žitki nikaj ne tak želno čakao, kak obdržati z vami to slednjo večerjo, ár zdaj te odidem ino se darŭjem za vaše zveličanje.

Tak močno si želo lübi Jezuš mreti, življenje tá dati za nas nevolna stvorjenja? Tá velka tvoja žela gene tüdi naša srca, naj mi tüdi želemo trpeti ino mreti za tvojo lübezen. Kak dosta si ti trpo za nas, mro si tüdi, ár si nas lübo!

Lübleni moj Odkŭpíteo! Povej nam le, ka želeš od nas; po voli mo ti hodili vu vsem. Želemo spunjavati tvojo sveto volo, naj ti konči tak damo hvaló za tvojo lübezen. Daj, naj svigdár rasté nam žela pozábiti té svet, pozabiti samé sebé, naj si ne mislimo na drŭgo, kak z čem bi mogli tvojemi Srci vesélje spraviti.

Na stol denejo zdaj vŭzmeno jagnje, predpodobo našega Odkŭpitela. Vŭtro de pa vido celi svet, kak premine na križnom drevi Jezuš Kristuš, Agnjec Boží.

On se pa na prsa Jezušá naslonivši pravo je. (Ján. 13. 25.) O kak si blaženi ti, vučenik lübeznosti! Na Jezusova prsa si nagno svojo glavo ino si spoznao tam ono velko lübezen, štero naš mili Odkŭpíteo, Jezuš Kristus goji v svojem srci do onih, ki njega lübijo.

Lübeznivi moj Gospod! Kelkokrát si dao meni tüdi spodobno miloščo. Spoznao sam tvojo lübezen, gda si me presveto, gda si me tolážo, pa le sam nezvesten postao tebi. Ne pŭsti me duže v takšoj nezahválności živeti. Tvoj ščem biti; vzemi me k sebi ino bodi z menom!

Gori je stano od večerje, slekeo svojo obleko, vzeo brisačo ino se opasao ž njov. Potom je vodo vlejao v krnico pa začno prati nogé vučenikom ino je brisati z brisačov, z šterov je opásani bio. (Ján. 13. 4.) Gospod celoga sveta, jedino-rojeni Sin Bogá se je na telko ponizo, da je nogé práo svojemi stvorjenji!

Ča ste si mislili vi angelje, gda ste to vidili? Ne bi bila za vučenike že to velka sreča, či bi z svojmi skuzami slobodno práli nogé Jezušá, kak je polevala nje Maria Magdalena?

Ne! On sám se je vrgeo pred noge svojih slugov, naj nam zgled dá nakonci svojega življenja, kak moremo ponizni biti.

Gospodne! mi se pa le štimamo, tak ka nevemo edne žalne reči pretrpeti. Či nas zaničüvanje dojde, te se srdimo ino priliko lščemo, kak bi je mogli nazájповrnoti. Pa kelkokrát smo si že zaslüžili z našimi grehi, da bi že tam ležali zdaj pri nogáj šatana!

Jezuš ti si nas navčo lübiti z svojov példov zaničüvanje in ponižanje. Jas ti oblübir zdaj, da odsema bom potrpežljivo prenásao sramoto i špot.

IV. Jezuš nájsveteše Oltárskosvestvo nastavi.

Gda so se pa navečérjali, vzeo je Jezuš krüh, blagoslovo, vlomo ga je, ino ga svojim vučenikom ponüdo rekoč: Vzemte ino jejte, to je moje telo. (Mt. 20. 26.)

Jezuš je oprao nogé svojih vučenikov, ino z tem to najjakšo poniznost opravo; po tom je pa zapovedao vučenikom, naj oni tüdi spodobno činijo.

Zdaj si je znova nase vzeo obleko, k stoli je seo, naj slednje znaménje svoje lübavi pokaže: nastavo je to najsveteše Oltárskosvestvo. Vzeo je krüh, blagoslovo ga je ino razdelo med vučeniki: *Vzemte ino jejte, toje moje telo.*

Potom njim je naročo, da kelkokrát do jeli te blagoslovljeni krüh, naj si vslgdár mislijo na njogovo smrt, štero je z lübezni za nje prestao. *Kelkokrát jete te krüh, smrt Gospodovo naznanüjete. (Kor. I. 11. 26.)*

Spodobno je včino Jezuš k tistomi králi, ki čüti svojo smrt ino lübi ženo. Té kráo odeberé to najlepšo

dragocenost, k sebi pozové ženo ino njoj jo tá dá rekoč: Vidiš, jas naskori merjém, ali naj me ne pozábiš, vzemi to za spomenek, ino kelkókrát se na njo zglédneš, misli si na mojo lübezen.

Ne jezika — právi Sv. Peter Alkantarski — šteri bi mogoči bio povedati, z kak vrelov lübeznostjov lübi Jezuš vsako dūšo. Záto, gda se té zaročnik naših dūš na smrt pripravlaó, nastavo je to veliko Svestvo, v šterom med nami ostane, naj se ne spozabimo ž njega. Ne kaj drügo, samoga sebé je dao v spomin.

Z toga lahko vidimo, kak se veseli Jezuš, či se spomenimo njegovoga trpljenja. Samo záto je nastavo to nájsveteše Oltárskosvestvo, naj se stálno spominamo one velke lübezni, z štere je mro za nas.

Bog moj, Jezuš moj, kak močno goriš ti za dūše; tak je lübiš, da si njim hrána postao! Bi mogoči bio ešče več včiniti za našo lübezen?

V svetom prečiščavanji se z cela prek dáš, záto je dostojno, da se mi tüdi z cela prek dámo tebi. Drüge lahko zadovolji kinč, radost toga sveta, ali jas samo tebé želem, tebé lübirn moj Bog!

Ti si pravo: *Što je méné, on žive tüdi za méné.* (Ján. 6. 58.) Či si dopüsto, da te gdakoli slobodno jem, dopüsti, naj merjém samomi sebi, naj samo tebi živém, tebi slüžim ino ti na vesélje bodem. Jezuš moj samo tebé lübirn, daj mi stanovitnost v toj lübavi!

Od Sv. Pavla zvedimo tüdi vremen nastavitve Oltárskoga svestva: *Gospon Jezuš ono noč, v šteroj se je izdao, je vzeo krüh — ino pravo: Vzemte i jejte. To je moje telo.* (Kor. I. 11. 21.)

Bog moj, lüdje Jezuší smrt, on pa ravno te njim večén krüh lübezni pripravla, naj se z cela zjedini z nami, ve je sám pravo: *Ki je moje telo, on v meni ostane i jas v njem.* (Ján. 6. 55.)

Bog moj lübeznivi, ti si neskončane lübezni vreden,

zaistino, ne si mogeo bole posvedočiti svojo lübezen. Potegni me zcela k sebi pa, či ti jas ne bi znao svojega srca z cela prek dati, te je vkradni odmene.

Jezuš moj daj, da bom zcela tvoj, tak kak si ti moj, kelkokrát te samo k sebi vzemen v tom svestvi lübeznosti.

Daj mi svetlost, naj spoznam tvojo lepoto, tvojo neskončano lübav, naj te potom vsigdár bole lübir, naj ti vsigdár bole po voli hodim. Lübir te Bog moj, ti moja nájvekša vrednost, moja radost, lübav, moje vse.

V. Molitev i krvavi znoj Jezuša na Olivetanskem bregi.

Ino gda so zospevali hválno pesem, vó so šli na goro olsko. Te je šo ž njimi Jezuš v ograd, šteri se Getsemane zove. (Mt. 26. 30.) Opravili so po slednjoj večerji hvalodavanje. Jezuš odstavi z vučeniki hižo, v šteroj so večerjali ino v Getsemanski ograd ide i moli tam.

Ali komaj začne moliti, gda ga samo ednok stráh ino žalost zgrábi: *Začno je trepetati ino grozilo se njemi. (Mk. 14. 33.) Žalüvati i žalostiti se je začno. (Mt. 26. 37.)*

Žalost ga potere ino etak právi vučenikom: *Žalostna je moja düša do smrti. (Mk. 14. 34.)* Pred očmi njemi stojijo vse mantre, vso zaničüvanje, štero ga dojde. Vse mantre: plüskanje, plüvanje, bičüvanje, korunüvanje z trnjom, šála, na križ pribijánje, vse ga zdaj na ednok mantra. Trepeče, trpi, ali moli: *Vojüvajoč se z smrtjov, dugo je bio molo. (Luk. 22. 43.)*

Ka te prisiljávle na prenášanje teh vnogih mánter, lübi Jezuš? Lübeznost, odgovori, lübir lüdi, ta lübav me sili.

Čüdovitno je, néba sáma se čüdüje, gda toga nájmočnejšega za slaboga, nebesko vesélje tužno, Bogá

samoga potrtega vidi. Pa zakaj? Naj lüdi, svoja stvorjenja zveliča.

V tom ogradi je prikaza prva daritev. Sam Jezuš je bio tá daritev, dühovnik je bila lübvav, plamén lübezni do lüdi pa on ogenj, v šterom je zgorela daritev.

Oča, či je mogoče, naj mine od mené té pehár. (Mt. 26. 30.) Tak moli Jezuš, ne, naj se odslobodi trpljenja, nego samo záto, naj zvedimo mi, kak grozne so bilé moke, štere je za nás pretrpo.

Z tov molitvov nas je tüdi včiti nameno, kak slobodno tüdi mi prosimo Bogá v nevoli, naj odverné od nás trpljenje. Slobodno prosimo, naj nas odslobodi nevol, ali vdati se moremo v njegovo sveto volo rekoč: *Ali záto ne kak jas ščem, nego kak ti.* (Mt. 26. 39.) *Bodi vola tvoja:* je molo pogostoma. *I molo je tretjikrát, one iste reči rekoč.* (Mt. 26. 42.)

Lüvim te Jezuš moj, pripraven sam kakšišteč križ na rame vzeti, či mi ga ti pošleš. Ti nedužen Jezuš kelko trpiš za mené, ár me lübiš! Jas pa, ki sam stokrát pekla vreden grehšnik, jas ne bi trpo nikaj zaté, za tvojo lübvav, za odpüščenje i za vnoge milošče? *Ne kak jaz ščem, nego kak ti.* Ne, ne, moja, samo tvoja vola se naj spuni v meni.

I vrgeo se na tla. (Mk. 14. 35.) Dokeč je tak molo, je z licom proti zemli ležao. Sram ga je bilo lice proti nebi zdignoti te, gda je na sé vzeo naše ödörne, nesnažne grehe. Lübeznivi Jezuš moj, telko sam grehšio, da skoro nebi vüpao za odpüščenje prositi, či me tvoje trpljenje, tvoje velke vrednosti ne bi osrčile.

Oča nebeski! Ne glej moje grehe, mojo hüdobijo, nego glej tvojga Sina; glej, trepeče, z smrtjov se vojüje, krvavi pot poti, naj mi odpüščenje zadobimo od tebe: *I bio je njegov znoj, kak kaplice na zemlo tekoče krvi.* (Luk. 22. 44.) Zgledni se na njega moj Bog, i smiluj se meni!

Ali lübi Jezuš, zakaj prelevaš krv v tom ogradi,

ve pa nega tū hohárov, ne bičūjejo te tūdi ne, pa trnavo korono ti tūdi ne položijo na glavo?

Razmim; vido si naprej trpljenje, ali ne te je to razžalilo tak močno, ve si si je sám zvalo: *Darūvan je bio, zato ka je sam želo.* (Is. 53. 7.) Ne to, nego videnje mojih grehov je sprešalo vū tvojo sv. krv. Ne nesmileni hohárje, ne bičūvanje, ne trnava korona, ne križ, vse to ne, nego moji grehi so te zmantrali tak preveč na oljskoj gori.

Bog moj, kak dosta si trpo pa to trpljenje sam ti jas ešče porekšavao! Či bi menje grehšio jas, menje bi ti trpo. To je bila hvála za tvojo velko lūbezen!

Lūbeznivi moj Odkūpiteo, močno mi je žao, da sam te razžalo. Boli me to, ali, žalost, kak mála je tá bolezen! Da bi le mreti mogeo od žalosti.

Na tvoje trpljenje te prosim, daj spoznati ono odūrnost, štero si ti tam v ogradi do mojih grehov čūto.

Dobro znám, da te je jako žalila moja nezahvalnost; ali dopūsti mi zdaj z lūbeznostjov popraviti, ka sam zamūdo. Lūbim te Jezuš moj, ober vsega te lūbim, z té lūbezni se odpovem vsemi vesélji toga sveta. Bodi ti vse moje, moja jedina lūbav, zdaj i navseveke.

VI. Jezuš a vlovijo ino zvežejo.

Stante, hodmo, ovo ki me izdá, blūzi je. (Mk. 14. 42.) Jezuš je dobro znao, da Judaš, ki ga izdá, je že blūzi ino ga vloviti dá z židovi pa z vojáki, záto je gori stano. Po bledom lici njemi ešče teče smrtni znoj, ali srce njemi od lūbezni gori. Pred njé ide, sam se njim šče v roke dati. Gda so že blūzi prišli, je pitao: *Koga iščete?* (Ján. 18. 4.)

Misli si, da od tebé tūdi pita zdaj Jezuš: *Koga iščes?* Jezuš moj, koga bi iskao zvün tebe, ki si z nebe prišeo, naj me gorpoiščeš i zveličaš!

Vlojivo Jezuš a ino ga zvežejo. (Ján. 18. 12.) Mogoče je Bogá zvezati? Ka bi pravili, či bi našega krála vidili

vrokáj švôjih upornih podložnikov, slugov, kak zvezanoga voznika? Ovo, tû pa krála vseh králov vlovijo in v roke divjákov dájo!

Srčno vezálje! zvezalo si mojega Odküpitela, o zveži me k njemi, ali tak, da se od njegove lûbezni nigdár ne odtrgnem. Zveži srce moje k njegovej svetoj voli, naj odzdaj samo tisto ščem, kaj on.

Ovo, zgrábijo ga za roké, zvežejo, sálijo ga, ino bijejo, nedužen Agnjec — boži pa dopûsti, da ga zvežejo, bijejo.

Nešče pobegnoti, ne zové pomoči, ne toži se za volo grobjánstva, niti je ne pita, zakaj delajo to ž njim.

Tak se je spunilo proroküvanje Izaiáš proroka: *Darüvao se je, ár je sam želo, i ne je odpro vûsta, kak ovco na mesnico, ga pelajo.* (Gz. 53. 7.) Ne guči, ne muvi, ár se je že darüvao, naj zadosta včini božoj pravičnosti i merjé za nás; záto dopûsti, naj ga na smrt nesejo, kak ovca niti vûst ne odpre.

Zvezali so Jezusa. Okoli so ga vzeli i pelali pred vélke dühovnike.

Ka pa vučenicje? Ka so činili? Či so ga odsloboditi že ne mogli, zakaj so ga ne sprevedili, naj pred sodniki posvedočijo njegovo nedužnost.

Evangelium pa to právi: *Te so ga vucenicje zapûstili, i vsi so razbežali.* (Mk. 14. 50.) Kak je bolelo to Jezusa! Ešče tisti odbežijo, štere je tak močno lûbo, tei ga tûdi zavržejo.

Vnogo düš je vido te Jezus, kim je posebno vnogo milošč dáó, pa ki njemi lûbezen le z nezahválnostjov povrnejo, ki ga le zavržejo.

Jezus moj, tûdi jas sam takši. Kelkokrát si me opominao, kelko milošč mi dáó, jas sam te pa le zavrgeo, nezahválnó sam se le spojábo z tebe. Vzemi me k sebi znova milostivno, žalosten, potreti se povrnem znova k tebi; ráj merjém, ali tebe več ne odstavim! Ne, nigdár ne! Ti si moje življenje, moja lûbav, vse moje si ti!

Romanje. Mlájši Nemes Jožef z Tešanovec je hodo lansko leto v imenitno romarsko mesto Lourdes i nameni letos páli iti. Ki bi rad kaj od té poti zvedo, naj se pri njem zglási. (Naslov je: Ml. Nemes Jožef, Mezővár, p. Mártonhely, Vasm.)

Dári na véliki oltár pri sv. Bedeneki.

Z Sela: Černi Marija 1 K 40 f, Matjašec Eva 1 K 20 f, Forauer Gyula 2 K, Matjašec Kata 2 K, Matjašec Kata 2 K, Kúhar Janoš 2 K, Zónik Ferenc 4 K, Matjašec Ferenc 3 K, Kúhar Ferenc dočica 2 K, Kocet Marija 2 K.

Z Ivanovec: Lajnsček K. 4 K, Trplan Marija 2 K, Kološša Ivan 1 K.

Z Sobote: Antauer Jožef 1 K, Banka 25 K.

Z Andrejec: Gomboc Jánoš 3 K, Gomboc Jánoša sin 3 K, Horvát Eva 2 K 10 f.

Z Prosenjakovec: Sabotin Šándor 2 K, Málok Jánoš 1 K, Fülöp Jánoš 3 K, Sabotin Pavel 10 K, Horvát Šándor 1 K.

Z Amerike: Horvát Jožef 100 K, Trplan Pavel 43 K.

Z Vuče Gomile: Kúzma Jožef 4 K, Škrilec Peter 2 K.

Od Bedenika: Bedič Maria 5 K, Miholič Vilmoš 5 K.

Z Kúkečkoga: Lipič Mikloš 1 K, Černel Ferenc 5 K, Ciffer Mihál 5 K.

Z Kančovec: Ficek Kálman 2 K.

Z Bokreča: Wittmayer Peter 5 K, Talabér Jánoš 6 K, Zónik Peter z Berkeháza 2 K, Čačič Jožef z Čerensovec 5 K, Krantz Jožef z Belotinec 2 K, Horváth Jožef z Martjanec 1 K, Keresztury Kálmán z Martjanec 1 K, Klekl Jožef z Čerensovec 2 K.

Ti dári so nabráni ešče po bivšem g-plebanoši Vadovič Rudolfi.

Popolni odpústki.

Za tretji réd: márc. 9, 19, (z odvezov) 22, 25 (z odvezov) 30, aprila 3-ga. Na cvetno nedelo i vsaki den velikoga tjedna odveza. Na vüzemsko nedelo popolen odpústek z odvázov.

Za Srca Jezušovoga bratovčino: márcija 12, 19, 25-ga i aprila 3, 9, 12-ga i eden prostovoljni den meseca.

Za oltárskoga Svestra bratovčino: márcija 19, 25-ga, aprila 2-ga i eden šterikoli dén meseca.

Za bratovčino karmelske Dev. Marije: márcija 6, 15, 19, 23, 24, 25, 29, i aprila 8-ga.

Za bratovčino živoga rožnoga venca: márc. 15, 25-ga, aprila 3 i 12-ga.

K zadoblenji popolnih odpustkov je potrebno spoved, prečiščavanje opraviti i v namen materecerkve moliti. Navadno se moli 5 očanašov, 5 zdravimarj. Da je k zadoblenji večih popolnih odpustkov tudi obiskanje cerkve naprejspisano, (tretjeredniki majo več takših) naj po obhajili z cerkvi idoč se v njo ešče ednok povrnejo i tékrát zmolijo zapovedanih 5 očanašov i 5 zadržimarj. Najbolše je pa več zmoliti, da na dén zavolo večih bratovčin več popolnih odpustkov zamore človek dobiti. Edno čislo bi za vse zadostovalo. Ki vsaki den, ali konči 5-krat na tjeden hodi vredno k sv. obhajili, brez spovedi dobi vse popolne odpustke na te dneve spadajoče. (Ac. S. S. XXXIX. 62. 1906. febr. 14.)

Na znanje.

Cena Marijinoga lista je za domače 2 K., za amerikance tri.

List se more naednok naprej dolplačati. Ki je to ne mogoči včiniti, sme na pol leta 1 korono, ali na edno štrtino leta 50 filerov plačati naprej.

Vsaki naročnik, ki se toga predpisa pri pláči drži, dobi k listi brezpláčno proti konci leta kalendár leta 1915-ga.

Vsi naročniki so spisani v serafinsko ljubézni družbo „i záto se za nje žive i pokojne na leto više tri jezero svéti meš slúži“. Tá družba je v Linci i oskrbláva siromaško, sirotinsko deco.

Za širitele, pisatele i drúge podpiráče se vsaki mesec z pozosed slúži edna sveta meša z vsemi verními dúšami v vicahj vréd.

Peneze i vsa pisma naj se pošilajo samo na té naslov:

Klekl Jóžef

vpek. piebanos v Čerensovcih. Cserföld, Zalam.

Pošta.

Jeneš Matjaš. Purkla. Lista sam vam poslao. Morebit ešče več naročnikov bo tam, da pišete, ka vas je več slovenov tam. Vse vas naj blagoslovi Marija Devica.

Šernek Treza. Kobilje. Jezuš-je krvávi pot potio (nemilo bičüvani bio — s trnjom koronjeni bio — je neseo težek križ, je na križ razpéti bio) ž njega je tekle rešna kri za nás grešne lüdi. Angelci gori pobirajo, v zláte kelihe levajo. Oči nebeskomi darüjejo, za smilenje prosijo. To pesem popovajo nad čislom, so pa drúge tudi. Ali to mislim vi nájdete naštampano že rávnokak, kak je naštampana ova drúga pesem: Jaz ščem tvoje mantre peti. Samo si kúpíte tisto knigo.

Vsebina.

(bi.): Maria posvetila vsakdenšnje svoje delo	65
Mirosláv: Pod križom	68
Romanje po ostanke sv. Martina v Tur na Francúško . . .	68
Sv. Alphonz Ligouri: Trplenje našega G. J. Kristuša . . .	86